



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Myslivecký spolek Mezivodí Troubky**, se sídlem Sadová 841, Troubky, zast. JUDr. Vlastimilem Roubalem, advokátem se sídlem Žerotínovo nám. 641/15, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ZELTR AGRO a. s.**, se sídlem Roketská ul. 790/23, Troubky, zast. JUDr. Radkem Židlíkem, advokátem se sídlem třída Tomáše Bati 1560, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. KUOK 120140/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 7. 2020, č. j. 65 A 13/2018 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017,

č. j. KUOK 120140/2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2017, č. j. MMPPr/124208/2017/STAV/ZEM/He, kterým správní orgán podle § 54 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., zákona o myslivosti v platném znění, (dále jen „zákon o myslivosti“) stanovil, že plodina *kedluben, pěstovaný v prostoru osoby zúčastněné na řízení v části zemědělského půdního bloku, vedeného v LPIS, čtverec 540-1140, kód bloku/díl 0004 v k. ú. Troubky nad Bečvou, tvořen honebními pozemky č. 3837 – 3857, případně na dalších zemědělských půdních blocích na území společenství honitby Troubky* (dále jen „kedluben“), není vysokocennou plodinou.

[2] Jednalo již o druhou správní žalobu v téže věci. Původně správní orgán I. stupně posoudil kedluben jako vysokocennou plodinu (rozhodnutí ze dne 11. 6. 2014, č. j. MMPPr/071901/2014/STAV/ZEM/He) a žalovaný jeho rozhodnutí po odvolání nynější osoby zúčastněné na řízení potvrdil (rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014, č. j. KUOK 71954/2014). Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla krajským soudem zamítnuta (rozsudek ze dne 2. 3. 2016, č. j. 65 A 40/2014 - 42), následně však NSS zrušil rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí žalovaného s tím, že se podrobně vyjádřil k výkladu neurčitého právního pojmu vysokocenná plodina a kritériím pro jeho posuzování (rozsudek ze dne 31. 5. 2016, č. j. 7 As 86/2016-29). V novém řízení pak správní orgány rozhodly, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku.

[3] Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil a žalobou ze dne 20. 2. 2018 se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tuto žalobu dne 17. 4. 2019 krajský soud svým rozsudkem (č. j. 65 A 13/2018 - 54) jako nedůvodnou zamítl. Dle jeho názoru správní orgány posoudily správně, že kedluben pěstovaný osobou zúčastněnou na řízení na daném místě v rámci integrovaného systému produkce zeleniny není vysokocennou plodinou ve smyslu zákona o myslivosti.

[4] Tento rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2020, č. j. 8 As 156/2019-37 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“) zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k novému projednání. Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud hodnotil znalecký posudek prof. Ing. Jana Křena, CSc. (dále jen „posudek prof. Křena“) zpracovaný ke dni 19. 2. 2018, aniž by jej provedl jako důkaz, čímž zatížil řízení jinou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[5] Krajský soud při jednání soudu konaném dne 15. 7. 2020 provedl jako důkaz tento znalecký posudek. Následně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Krajský soud se v rozsudku vypořádal s námitkou chybějícího určení časového intervalu, ve kterém nebyl předmětný kedluben shledán vysokocennou plodinou, ve výrokové části správního rozhodnutí. Posoudil úplnost výrokové části napadeného rozhodnutí a usoudil, že výrok napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje požadavky správního řádu. Nad rámec k této námitce krajský soud dovodil, že absence časového údaje nemůže nijak poškodit žalobce na jeho právech.

[7] Dále byla žalobcem namítána nejednoznačnost závěrů znaleckého posudku zpracovaného ČZU v Praze, Fakultou agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů

pokračování

dne 28. 8. 2017. Podle soudu se nejednoznačnost týkala závěrů ve vztahu k vysokocennosti plodiny a takovéto závěry znalci nepřísluší. Žalobce také namítal formální vady v témže znaleckém posudku ČZU. Podle soudu posudek formálními vadami netrpí a ČZU v Praze může odborně posoudit významná kritéria pro posouzení vysokocennosti plodiny.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Podle stěžovatele soud zcela pominul naprostou odlišnost ve znaleckých posudcích při vymezení kritérií pro závěry o pojmu vysokocennosti.

[10] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud odmítl provést stěžovatelem navrhaný důkaz výsledkem znalce prof. Křena. Byl k tomu přitom zavázán zrušujícím rozsudkem NSS. Odmítnutí je nerespektováním právního názoru NSS.

[11] Stěžovatel dále namítá, že soud dochází k vnitřně rozporuplným závěrům a neguje vlastní závěry, když na straně jedné tvrdí, že je posouzení vysokocennosti kedlubnu závazně vyřešeno, a na straně druhé připouští, že do budoucna může dojít k odchýlení od tohoto závěru.

[12] Stěžovatel také namítal chybějící výslovné časové ohraničení řešeného problému, což je nepochybně zásadní atribut rozhodnutí, pokud soud připouští, že v budoucnu může dojít ke změně. Časové ohraničení by tedy mělo být obsaženo v odůvodnění správního rozhodnutí.

[13] Rovněž podle stěžovatele krajský soud nesprávně ponechal formální nedostatky posudku ČZU bez povšimnutí, což posudek diskvalifikuje jako odborný podklad pro správní rozhodnutí, resp. pro výklad neurčitého právního pojmu. V posudku podle stěžovatele chybí podpis jeho zpracovatele a u znalecké doložky a prohlášení znalce chybí uvedení jména a příjmení, akademické postavení či funkce osoby zde podepsané.

[14] V závěru stěžovatel namítá, že krajský soud nerozhodl v napadeném rozsudku o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ač k tomu byl zrušujícím rozsudkem NSS zavázán, a nezdůvodnil, proč náklady úspěšné kasační stížnosti nepřiznal.

[15] Vzhledem k výše uvedenému navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný je názoru, že kasační stížnost je zatížena subjektivně nesprávnými a účelovými obecnými úvahami stěžovatele a neobsahuje žádné nové skutečnosti nebo

tvrzení, kterými by se již dostatečně podrobně a opakovaně nezabývaly soudy obou stupňů. Navrhuje ji zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] V rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 7 As 86/2016 - 29, Nejvyšší správní soud k výkladu pojmu vysokocenná plodina uvedl zejména následující:

„Jako klíčová kritéria pro posuzování, zda se jedná o vysokocennou plodinu, proto Nejvyšší správní soud považuje zmiňovanou výjimečnost (vzácnost) a také samotnou vysokou cenu, jak se nabízí již ze samotného označení 'vysokocenná'. Ve skutečnosti se jedná o kritéria vzájemně spojená, neboť vysoká cena může být právě indikátorem vzácnosti plodiny. Jelikož však tomu tak nemusí být vždy, nelze ekonomickou charakteristiku plodiny (vysokou cenu) považovat za jediný určující atribut vysokocenné plodiny. Je nutno vždy zjišťovat příčiny vysoké ceny.

Při posuzování, zda je cena plodiny vysoká, však vyvstává otázka, co se onou vysokou cenou rozumí. Prvním problematickým bodem je samotný pojem cena. Krajský soud i účastníci řízení poněkud nejednotně a nejasně poukazují na celkovou cenu plodiny, její nákladovost, výnosnost, respektive očekávaný zisk pěstitele. Nejvyšší správní soud proto považuje za nutné nejprve zdůraznit, že cenou zde musí být rozuměna obvyklá cena, tj. cena celková, zahrnující jak náklady, tak ušlý zisk při zohlednění výtěžnosti. Právě tato celková cena je totiž obecně onou škodou, která by měla být hrazena. Má-li být východiskem institutu vysokocenné plodiny skutečnost, že náhrada škody by byla příliš vysoká a nepředvídatelná, musí zde být výše ceny posuzována jako ekvivalent výše možné náhrady škody. Nelze tudíž poměřovat toliko výnos plodin (zisk), nýbrž je nutno vzít v úvahu také náklady na její vypěstování. Není přitom rozhodné, jakou část ceny tvoří náklady a jakou zisk.

Druhým problematickým bodem je posouzení, kdy je již cena vysoká a kdy ještě nikoliv. S ohledem na důsledky (vyloučení odpovědnosti za škodu) je podle názoru Nejvyššího správního soudu možné tento institut aplikovat pouze na případy, kdy je cena plodiny z důvodu výjimečných okolností výrazně vyšší, než za okolností běžných. Ony výjimečné okolnosti jsou pak určující také pro vymezení, s čím by měla být cena posuzované plodiny poměřována. Spočívají-li například v samotné specifčnosti dané plodiny, je nutno její cenu poměřovat s cenou jiných, zejména svými vlastnostmi a účelem obdobných plodin. Je-li však výjimečnou okolností specifický způsob pěstování, je nutno poměřovat cenu plodiny pěstované takto specificky a cenu téže plodiny pěstované běžně. Není-li rozdíl v ceně zásadní, nelze okolnosti pěstování považovat za natolik výjimečné, aby mohla být plodina považována za vysokocennou.

pokračování

Výjimečné okolnosti, které se mohou promítat do vysoké ceny plodiny, mohou spočívat především ve výjimečnosti samotné plodiny, ale také ve výjimečnosti způsobu, účelu či lokality jejího pěstování.

Lze proto shrnout, že vysokocennou plodinou je zpravidla plodina, která má z důvodu své výjimečnosti, výjimečného způsobu pěstování, výjimečného účelu pěstování či výjimečné lokality pěstování výrazně vyšší cenu.

Jelikož posouzení, zda se jedná o vysokocennou plodinu, vždy závisí na konkrétních okolnostech případu a výjimečnost plodiny či okolnosti jejího pěstování se navíc mohou v čase měnit, nelze učinit obecný výčet vysokocenných plodin. Příkladem plodin, které Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného chápe jako vysokocenné, by nicméně mohly být za určitých okolností například některé léčivé plodiny, šlechtitelský materiál, plodiny pro výzkumné účely, ohrožené druhy plodin či některé okrasné plodiny.

Za kritérium pro hodnocení, zda je plodina vysokocennou, Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu nepovažuje atraktivitu plodiny pro zvěř. Tu nelze považovat za nikterak výjimečnou okolnost a navíc se nijak nepromítá do vyšší ceny plodiny. Jediné, s čím atraktivita plodiny pro zvěř souvisí, jsou potřebná preventivní opatření k zabránění vzniku škod. Čím atraktivnější plodina je, tím přísnější opatření by měl vlastník (nájemce) pozemku přijmout. Jak však bylo uvedeno výše, otázka preventivních opatření má být hodnocena až při posuzování, zda si část škody (či celou škodu), za niž by měl uživatel honitby nebo stát odpovídat, nemá nést vlastník (nájemce) pozemku sám. Nemůže jít tudíž o atribut vysokocenné plodiny, u které se žádá „spoluodpovědnost“ neposuzuje, neboť zde žádná odpovědnost za škodu nevzniká.“

[20] Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/200 - 75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60). Tyto vady zcela zjevně napadený rozsudek nevykazuje.

[21] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný.

[22] Prvním důvodem stěžovatele pro námitku nepřezkoumatelnosti byla nesrozumitelná operace s pojmem. Tomu nelze přisvědčit. Podle stěžovatele může specifické místo pěstování, cenová nebo jiná zvláštnost oproti běžně dostupnému kedlubnu vést k rozdílné ceně a jiné zvláštnosti v závislosti na místě, kde je pěstován. Se stěžovatelem v tom lze souhlasit a je to i v souladu s interpretací Nejvyššího správního soudu. V jeho rozsudku se uvádí, jak již citováno, že „výjimečné okolnosti, které se mohou promítat do vysoké ceny plodiny, mohou spočívat především ve výjimečnosti samotné plodiny, ale také ve výjimečnosti způsobu, účelu či lokality jejího pěstování.“ V závislosti na místě pěstování by tedy mohly pro stejnou plodinu platit rozdílné ceny nebo jiné zvláštnosti, je-li pro to důvod daný právě výjimečností lokality. Takto k věci přistoupil i krajský soud. Lze dodat,

že specifické místo pěstování spojené například s věhlasem takovéto plodiny, který si získala a jenž by vedl k výrazně vyšší ceně právě plodiny z dané konkrétní lokality než obdobné plodiny odjinud, by mohl být důvodem pro to, že by se daná konkrétní plodina pro takto vzniklou výrazně vyšší cenu dala považovat za určitých okolností za vysokocennou. Odpovídá to i smyslu a účelu kritéria vysokocennosti, jak je vyložil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku: „*Jinými slovy, vysokocenné plodiny jsou podle zákonodárce natolik výjimečné, že lze po pěstiteli spravedlivě žádat, aby je nepěstoval na honebních pozemcích. Vzácnost plodiny totiž může činit její cenu natolik vysokou a pro uživatele honitby zpravidla natolik nepředvídatelnou, že by nebylo legitimní žádat, aby ji v případě vzniku škody hradil.*“

[23] Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že poněkud nekonzistentně hodnotí posudek prof. Křena, když poukazuje na nesouladné závěry o ochraně proti zvěři jako kritérium nevysokocennosti, čímž se ani neměl zabývat. Této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, protože krajský soud dostatečně jasně vymezuje, kterými kritérii se při posuzování věci řídí a podle kterých posudek prof. Křena hodnotí (viz strukturované a zčásti kritické hodnocení tohoto posudku zejména v bodě 22 rozsudku krajského soudu).

[24] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že rozsudek krajského soudu vykazuje argumentační rozpory, pokud na jedné straně hodnotí věc určitým způsobem, avšak na druhé straně připouští, že v budoucnu se toto hodnocení může změnit (to krajský soud zmiňuje zejm. v bodech 30 a 31 v souvislosti s otázkou časového vymezení vysokocennosti plodiny). V první řadě je třeba zdůraznit, že závazně vyřešena rozhodnutími správních orgánů a navazujícím zamítavým rozsudkem krajského soudu je nynější věc posouzení vysokocennosti konkrétní plodiny v konkrétní době (ke dni rozhodnutí správního orgánu). Kedluben pěstovaný osobou zúčastněnou na řízení na daném místě v rámci integrovaného systému produkce zeleniny není nyní vysokocennou plodinou ve smyslu zákona o myslivosti. Co se týče budoucích posouzení, zde Nejvyšší správní soud potvrzuje závěr, že judikatura vyjasnila rozhodná kritéria a skutkové okolnosti, které vysokocennost plodiny určují. Variabilita rozhodnutí a závěrů o jednotlivých konkrétních plodinách, u nichž jsou zohledněny zejména výjimečnost plodiny či specifické okolnosti jejího pěstování, by v takovém případě zcela logicky odrážela rozmanitost situací, jež by byly posuzovány. Právě proto je možno, změní-li se okolnosti, i ve věci kedlubnů, které byly posuzovány v nyní projednávané věci, v budoucnu rozhodnout jinak. A také proto není možno předem abstraktně stanovit obecný výčet vysokocenných plodin a namísto toho je třeba rozhodovat v individuálních případech podle individuálních okolností. Ostatně obecně platí, že podstatou správního řízení je posouzení věci podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí, a může (a má se) tedy stát, že za jiných okolností bude rozhodnuto jinak. Lze si představit třeba hypotetický příklad, že v důsledku zvláštních okolností zůstane pole s „obyčejným“, nikterak specifickým kedlubnem osoby zúčastněné na řízení jediným takovým polem v ČR. Pak je představitelné, že za těchto změněných okolností by se táž (sama o sobě zcela běžná) plodina v tom samém místě mohla případně stát vysokocennou, jelikož by se stala v regionu České republiky vzácnou, a tím výjimečnou. Stejně tak se může kedluben z předmětných polí stát řízením osudu natolik věhlasným a spotřebiteli žádaným, že jeho cena dramaticky (mnohonásobně) stoupne, takže se stane vysokocennou plodinou.

pokračování

[25] K námitce chybějícího časového ohraničení, pro které je stanovena vysokocennost plodiny, se krajský soud vyjádřil dostatečně (viz bod 29 jeho rozsudku) a Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožňuje. Tato námitka souvisí s předchozím bodem, v němž stěžovatel požaduje neměnné posouzení do budoucna jako „zásadní atribut rozhodnutí“. Toho se nelze domáhat, neboť nelze vyloučit, že v budoucnu se okolnosti změní, což si vyžádá vydání nového rozhodnutí zohledňujícího tyto změněné okolnosti.

[26] Nejvyšší správní soud také nepřisvědčil námitce, že krajský soud ponechal bez povšimnutí namítané nedostatky posudku ČZU. Z napadeného rozsudku je totiž patrné (konkrétně z bodu 21), že se tvrzenými nedostatky zabýval. Dospěl však k závěru, že posudek formálními vadami netrpí. Stěžovatel v kasačních námitkách neuvádí nic nad to, s čím se již krajský soud podrobně vypořádal.

[27] Námitce stěžovatele, že soud pominul naprostou odlišnost v rozsudku citovaných znaleckých posudků (zřejmě jde o posudek ČZU a posudek prof. Křena), nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, protože krajský soud posudky zjevně hodnotil podle kritérií vymezených Nejvyšším správním soudem a skutečnosti, které se v jednotlivých znaleckých posudcích lišily, pro něj nebyly určujícími kritérii pro posouzení vysokocennosti plodiny. Krajský soud také zdůraznil, že znalci samotnému nepřisluší posuzovat vysokocennost plodiny (viz závěr bodu 29 rozsudku krajského soudu). Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že posouzení, zda plodina je vysokocenná, je otázkou právní, spočívající v subsumpci rozhodných skutkových okolností týkajících se plodiny pod zákonodárcem užitý neurčitý právní pojem, jehož bližší obsah a zejména hranice určila judikatura Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tedy z posudků zcela správně čerpal odborné skutkové informace a na základě nich učinil právní závěr odpovídající výkladu zmíněného neurčitého právního pojmu.

[28] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani obecné námitce nevyslechnutí znalce prof. Křena, kterého stěžovatel navrhoval. Ve zrušujícím rozsudku soud konstatoval, že tím, kdo rozhoduje o tom, jaké dokazování v projednávané věci bude provedeno, je soud. Není jeho povinností provést všechny navrhované důkazy, je však povinen odůvodnit svůj postup spočívající v nepřipuštění důkazů jiných (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). V této věci krajský soud nevyslechnutí svědka řádně odůvodnil v bodu 26 rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud opomenul rozhodnout o náhradě nákladů řízení o předchozí úspěšné kasační stížnosti. Do nákladů řízení, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém (meritorním) rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří spolu s náklady vzniklými v novém řízení před krajským soudem a náklady vzniklými v původním řízení před krajským soudem jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98). Pro tento výrok je však rozhodující celkový úspěch ve věci (tedy konečný výsledek ve věci, nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti). Stěžovatel byl sice úspěšný v předchozí kasační stížnosti, ale v celkovém řízení o meritru věci úspěšný není.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Osoba zúčastněná na řízení nemá v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí nebyla Nejvyšším správním soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu